

отъ парахода, за да не потъна съ него въ водовъртежа. Корабътъ потъваше съ прѣдницата си като патица, която се готви да се потопи. Чухъ оркестра че още свири „Есень“!

„Азъ плавахъ съ всички сили. Когато се отдалечихъ на около 50 метра отъ „Титаникъ“, видѣхъ, че прѣдницата му бѣше цѣла потопена, а задницата пѣкъ навирена. Не усѣтихъ голѣмо движение на водата. Корабътъ трѣбва да е потъналъ полека.

„Бѣхъ вкоченясалъ отъ студъ и усѣтихъ, че потъвамъ. Въ тая минута видѣхъ на близу единъ видъ лодка и като събрахъ послѣднитѣ си сили доближихъ я. Бѣхъ уловенъ отъ хората, които бѣха въ лодката. Тя бѣше пълна.

„Понеже бѣхме на тѣсно, краката ми бѣха притиснати между двѣ дъски и единъ човѣкъ сѣдна отгорѣ. Въпрѣки ужаснитѣ болки, нѣмахъ куражъ да поискамъ отъ човѣка да се прѣмѣсти, защото ужаснитѣ сцени, които ставаха прѣдъ насъ, поглъщаха всичкото ни внимание. Всждѣ се виждаха плаващи хора, които потъваха въ вълнитѣ. Ние не можехме да имъ помогнемъ, защото ладията ни бѣше прѣпълнена. Вълнитѣ минаваха прѣзъ главитѣ ни и азъ дишахъ въ промеждутъка имъ.

„Когато гледахме прѣдъ насъ, нѣма ли да се зададе свѣтлинка за спасение, единъ отъ насъ попита: нѣма ли да се помолимъ?

„Оня, който прѣдложи, запита другитѣ, каква е тѣхната религия. Оказаха се всички християни. Тогава всички въ гласъ изпѣхме „Отче нашъ“...

„Най-сетнѣ, забѣлѣжихме свѣтлина, „Карпатия“ пристигна призори и ни прибра.